

HOMILIA DE LA NOVENA DEL CARME. Lleida, 9 de juliol de 2025

L'evangelí d'avui ens narra la fugida de la Sagrada Família a Egipte per escapar de la persecució d'Herodes. Aquest episodi, tot i estar marcat pel perill i la incertesa, **conté diversos elements d'esperança** en la figura de la Mare de Déu.

Maria no qüestiona el missatge de l'àngel ni es resisteix al viatge. **És fidel i confia en Déu**. Accepta amb fe el camí que Déu li mostra, tot i que impliqui deixar-ho tot enrere. Aquesta actitud transmet esperança: fins i tot en la foscor, la confiança en Déu pot guiar-nos cap a la llum.

Qui no ha dit... "ho deixo a les *Teves mans*"?

Maria representa la tendresa i la protecció maternal. Enmig del perill, ella acompanya i protegeix Jesús, mostrant que **l'amor matern és una força poderosa que sosté i dona esperança en els moments difícils**.

Qui no ha buscat a la mare o una persona molt propera en els moments de dificultat?

Maria no parla en aquest passatge però la seva presència és essencial. Això ens recorda que l'esperança no sempre es manifesta amb grans gestos, sinó en la **fidelitat quotidiana i silenciosa**.

Maria, com a mare refugiada, esdevé símbol d'esperança per a tots els qui han de fugir de la violència o la injustícia. És **imatge d'exili i solidaritat**. La seva experiència humanitza el dolor de tants i mostra que Déu és present en les rutes de l'exili.

El verset 15 de l'evangelí que acabem d'escoltar diu: "*D'Egipte vaig cridar el meu fill*", fent referència a Osees 11,1. Això mostra que, fins i tot en l'adversitat, **Déu té un pla de salvació** que es va complint, i Maria n'és part activa.

L'esperança és una actitud interior que ens fa mirar el futur amb confiança, fins i tot quan les circumstàncies són difícils. No és només desitjar que les coses vagin bé, sinó creure que hi ha una llum més enllà de la foscor, que el bé pot triomfar, i que no estem sols en el camí.

Així doncs, podem dir, que Maria és model d'esperança perquè, tot i no entendre-ho tot, confia. Camina, protegeix, estima i espera. Ella ens mostra que l'esperança no és passiva, sinó activa: és caminar amb fe cap a allò que encara no veiem, però sabem que és veritat.

El papa Francesc va parlar sovint de la Mare de Déu i de la virtut de l'esperança, especialment en contextos com l'Advent, el Jubileu i les situacions de sofriment. En una homilia dedicada a la *Mare de Déu de l'Esperança i de la Pau*, el pontífex ens va convidar a contemplar Maria com aquella que: **“ens condueix a Jesús” i “ens assenyala un camí de confiança i d'esperança”**, fins i tot en situacions preocupants i angoixoses.

I molt sovint, també el Sant Pare va utilitzar la imatge de l'àncora per parlar de l'esperança: **“La nostra esperança és com una àncora: no es veu, però ens manté fermes.” I “Obriu els cors a l'esperança. No la perdeu mai. La corda pot fer mal a les mans, però l'àncora ens manté.”**

Esperança és saber que, encara que avui plogui, demà pot sortir el sol.

Teresa Maria Figuerola